

AKATALPA ÖYKÜ

Temmuz 2010 - Sayı 11

Akatalpa Öykü

ISSN 1305 - 7685

Akatalpa Şiir ve Eleştiri Dergisinin Parasız Ekidir

AŞK

Sencer Aydın

Diyelim, öyle bir adam, öyle bir yaradılış gördük ki elinde bir hazine gibi tuttuğu yeni alınmış bir kutu kaynak taşına bakıp mutlu olmuş, gülümsüyor, ya da toprak rengi bir yığının içinden yığının geri kalanı kadar toprak rengi bir etli böceği gagasıyla çekip çıkarmış, cücüğünü doyurmaya uğraşan bir ardıc kuşu. İçimizdeki bir açlık veya dışımızdaki bir açlık, gözlerimize bir dikkat, bir alâka, tartışılmaz bir irade yerleştiriyor. Siyahın içindeki siyahlık fark edilir oluyor, ya da koca bir adam tokluk kokan sıcak somuna sevinir gibi bir düzine elektrotla coşuyor. Dışardaki bu koca açlığa hadi bir nebze dokunmak mümkün olsun, yuvada cikleyen civcivler var ama içerdeki, bir başka. Belki de, karışık görünen meselelerin kaynağı bu iç yangın.

Ben, benle aynı yere bakan insanların, varlıkların dikkatlerini çeken şeyleri asla fark edemeyişime, hayranlığa kardeş bir yakınlık duyarım. Adeta sevinirim. Kim bilir neler vardı orada, bense girip otoma yakıt alıp çıktım hepsi bu. Ne elim ne gözüm başka bir şeye değmiş değil. Veya mesela dün olduğu gibi, yine arabadan inip patronuma Almanca dergi alırken patronun bayan arkadaşına nezaketen "hanfendi, bakkaldan istediğiniz bir şey var mı?" diye sorduğumda buğulu, erkeksi sesiyle "şu papatyaları isterdim" dediğinde aynı hisse kapılıyorum. Ne papatyası kızım, bu şımarık metres hangi keyif verici maddeyi fazla kaçırmış derken... İşte orada, meyve kasalarının arasında sahiden de ortadan katedilmiş bir plastik şişenin içine yerleştirilmiş koca bir demet çiçek: göbeği sarı sarı, yaprakları sanki melek kanadı beyazı. Demek ki papatya. Nasıl gördü bunca rengin, cismin, şeklin, havanın, havasızlığın acele eden, miskinleşmiş, yanlışlıkla üstüne gözü kayana kötü şeyler düşündüğünü hissettiren insanların arasından bu sarı beyaz şeyi? Bakışlarını bir anlığına bile olsa bin bir rengin içindeki o renge, bir icra memurunun tereddütsüzlüğüyle dimdik yönelten nedir? İçkisiz, kavgasız, meselesiz değil gününün, saatinin geçmediğine bizzat şahit olduğum bu kadın, içindeki hangi yeraltı yangınının ateşiyle, hangi derin susuzlukla benimkinden farklı şeyler görüyor, görebiliyor? Görmek, nedir o halde?

Usumdaki karışıklığın suratıma yanlış anlamaya açık şekilde yansımasından korktuğumdan, ne olur ne olmaz diye yüzümü çattım ve tezgâhta derginin yanı sıra çiçeklerin de fiyatını sordum. Bakkal para istemedi onlara, al götür abi dedi. Allah bilir arkadaki kadını da benim sandı. Kardeşim kaç paraysa ödeyeceğiz diye efelendim ama gülümseyerek direndi bana. Üşenmeyip çiçekleri de kendi çıkardı şişeden. Pek kokmuyorlardı, papatya kokar mı onu da bilmem. Bazen adlar kalır geriye, kimi zaman da kokular. Ben ikisini birleştiremeyebiliyorum. Çiçekçikler geçmek üzere gibiydiler. Bir canları olduğu şüpheli zaten. Çiçek dediğin

nedir? Tohumların yayılmasına, sağa sola oraya şuraya savrulmasına hizmet eden geçici kostümler... Makyaj! Bu son saptamamı beğenerek direksiyona geçtim. Patronun Almanca dergilerini yana koydum. Az sonra yanında olacağım. Ona hem dergi, hem sabahtan aldığım yarım kilo papağan yemi ve bir düzine kaynak taşı, hem de metresini getiriyorum. Arabanın içinde yalnız başına beni beklerken bir sigara yakmış. Uzattığım çiçekleri, fazla üstüne düşmeden sessizce sevdi, sonra ön koltuğun sırtındaki cebe güzelce yerleştirdi. Dertli dertli dumanını, gözlerini de nemli ama sert bir ifadeyle dikmiş olduğu zavallı nebata üfledi. Kadın ve çiçek, iki kırık varlığa benzedi. Yola koyulduk. Bu kadar vurucu şekilde sigara içen kadın görmüş değilim; filmler fotoromanlar dahil! Bir mutsuzluk, gam bulutu tüm kabini dolduruyor. Bu dumanı benim de koklamamı istemiş gibi, üstelik bu istekten de şaibeli zevkler almış gibi hissediyorum ve içimdeki bir açlık gözlerimi köreltiyor. Çiçekler canlılık namına son demini de bu zehir sisinde veriyorlar, bendeysen çetrefilli belirsizlikler hortluyor. Sebepsizce içimden ağır bir küfür geçiriyorum. Bakıyorum ki, papatyalı metresin sigarasını içtiği süratte ancak yol alıyorum, diğer sürücüler bana kızıyor. Ah... ah... Yollar ne kadar sıkıcı! Herkes aynı yere bakıyor: yola! Fakat ne zaman bir iç yangın peyda olsa, canlansa, bakışların hedefi değişiyor ve... İyice yavaşlıyor ve yanı başımızdaki enkaza merakla bakıyoruz. Kaza olmuş! Hasar ne acaba? Sürücüsü ne durumda, aklı nerdeymiş? Nereye bakıyormuş? Neden yoldan ayırmış gözlerini? Ah... ah...

Dikkatli sürmeye çalışıyorum. Dahili bir arızanın tesirinde kalıp makineyi çarpmanın âlemi yok, ben dahil üç can var arabada. Çiçekler de hariç. Çirkin bir tartışmaya tanık oldum birkaç gün evvel. İstemedim öğrenmek durumunda kaldım ki bu metres, yüklüymüş. Aralarındaki bet sırrı benden sakınmak için araçtan çıkmışlar, ama suçlarından kopamayan katiller gibi yine de fazla uzaklaşmamışlardı. Münakaşa boyunca bizim patron susuyor, metresi saydırdıkça saydırıyor ve eşinin göğsünü yumrukluyordu. Arabanın tüm camlarını kapadım ama dışarıdaki harbi duymaktan yine de kaçınmadım. Küçük eli patronun böğrüne vurmaktan yorulunca sanki birden kapı kendiliğinden açıldı, arka koltuğa serildi küçük kadın. Patron, son sözü söyleme hakkını elde etmiş birinin iradesiyle, bizi derhal büyük bir hastaneye gönderdi. Ne dediyse yaptık, gittik. Bugün de işte, demin gidip geri getirdim metresi oradan, o pek modern görünümlü hastaneden. Bir şeylerin eksik olduğu kesin kadıncağızda, içeri bıraktığım gibi geri almış olamam onu. Ama eksik

./..

Sencer Aydın, Türkan Çelik, Muzaffer Kale, Şaban Öztürk, Tamer Sağır, Ahmet Yılmaz.

neymiş anladım desem de yalan olur. Hastaneden çıktık. Patronun yazlık çiftliğine doğru yola koyulduk. Yanında bir şişe su ve bir kadın çantası vardı. Patron gelirken kuş yemi, bir kutu kaynak taşı ve Almanca dergi almamı da tembihlemişti. Yükünden azade kalmış metresini ve siparişlerini getirecektim. Bu yüzden sahil yolunda bir bakkalın önünde durdum. Benim dikkatimi hemen kenarda kömür ateşinde çevrilen tavuklar, üstü açık kırmızı bir araba ve dükkânın tabelasındaki bir çatlak çekerken arka koltukta oturan buğulu sesli metres meyve kasalarının arasındaki sarı beyaz çiçekleri gördü. Bakkal çiçekler için para almadı, sanki biri onları istedi diye sevinmişti. Satmayacağı bir şeyi satılacak malın arasına koyması zaten baştan sona akıl karıştırıcı... Tabelasını yaptıracığına... Sonra metres beni beklerken sigara yaktı, ben yüzümdeki olası anlamları gizlemek için somurtarak arabaya bindim ve ağır ağır, konuşmadan çiftliğin dar yoluna saptık. Tırıs giden kula bir atın üstünde, hayvanın salınımlarına uyararak hem dertli hem fiyakalı şekilde dikilen patrona rastgeldik.

Patron ifadesini hiç bozmadan, iktidarına kavuşabilmek için yabancı ülkelerin müsaadesini bekleyen sürgündeki bir Alman kral gibi izledi bizi. Ben ana kapının önünde durdum, çıkıp hanfendinin kapısını açtım. Dumanlar, dumanlar çıktı aracın içinden. Görünmez bir ateşin ısısı, yaylanın serinliğine kafa tutup boşluğu ılıttı. Ardından da esmer başıyla metres girdi akli karışmış havanın içine. Siyah gözlerinde bir durgunluk, dudakları buruk, elmacık kemiğinin üzerindeki çilleri kolektif hüzne bir çağrı. Ben böyle susan bir kadın görmüş değilim, romanlar şiirler dahil!

Şu, benim getirdiğim kaynak taşının kutusuna bakıp bakıp sevinen, duyduğu hazdan nereye yürüdüğünü bile şaşırın alık adam bir adam, azman atın üstünde salınan da. Biri öbüründen kötüdür diyemem. Diyemem. İki de ölü bir şeylere bakıyorlar; biri içi metal dolu kasvetli bir ambalaja, diğeri de bir kadının gözlerinin dibine, konuşmayı seven bir kadının sessizliğine vurmuş bir eksikliğe. Ölülüğün madeni haline bakan adam seviniyor, eksiklik haline bakan adamın hisleri ise belli değil.

Çalışanlar olarak, ötedeki hafif bir tepeliğin eteğinde lojmanlarımız var. Bizi yukarda bırakarak ya mimar hata yapmış, ya da patronun hayatını sahnede geçen bir oyun gibi tasarlamış ve bizi seyirci etmiş. Tepeden bakıyoruz başımıza ayaklar olarak. Bacaklarımızı, kulübesini arayan yorgun bir köpeğin adımlarıyla oraya sürümüşüm. Çavuş üzümü çıkarmışlar dışarı. Yer miyim acaba diye elimi attım sepetin içine, o sırada artık benim aşağımda kalan iki sevgiliyi gördüm. Patron atından lütfedip inmiş, metresi ona sarılmış, kenetlenmiş. İki gün önce minik elleriyle dövdüğü erkeğin göğsüne esmer saçlarını yapıştırmış, patron ellerini nereye koyacağını bilemez halde, kızın omzunun üstünde yükselen suratına hiç bir hikâye yükleyemiyor, abus abus bakıyor, hiçbir şey yapmadıkça üzülüyor. Ya da bana öyle geliyor. Zira ortada üzülecek bir şey varsa, buna üzülmediğinden kimse emin olamaz. Öte yandan belki de böyle bir durum yoktur. Benim bildiğim ne ki? Bir tartışma duydum, bir kadını büyük bir hastaneye bıraktım, ertesi gün geri aldım, Almanca dergiler, bir kutu kaynak taşı ve yarım kilo papağan yemiyle birlikte, ait olduğu yere getirdim. Üzülecek ne var gerçekten de? Her şey tam, kadın aynı kadın. Görülecek bir eksiklik var mı ortada? Bir eksiklik, görülebilir mi? Toros kayrağından evin sundurmasının önünde, akşam güneşinin altında birbirine sarılmaya çalışan iki sevgili! Bu sahneye şimdi girmiş olsaydım, aşağıda

birbirine sarılmış şu çifti evveliyatını bilmeksizin görseydim farklı şeyler mi düşünürdüm? Şimdi bile kıskanmıyor muyum onları? Benim de pek bir şey hak ettiğim yok, kabul, ama bu herif... Niçin kopamıyor bu kadın ondan!

Bakın, merak eden varsa bildireyim ki, evet, üzüm müzüm yiyemedim. Nedense iyice asabım bozuldu, kulağıma gelen metalik sesin peşine düştüm. Bir astronota benzer halde bazı demirleri birbirine yapıştıran tuhaf adamı buldum. Ateşe dönen demir kıvılcımlarının müthişliği karşısında gözlerimi sakınarak içimden bu adamın bir kutu taşa nasıl sevindiğini unutmayı beceremedim. Kısa aralıklarla meydana gelen sihirli kaynak sesi, sinirbozuculuk bir yana, ruhumun örtüsünü tatlı tatlı okşamaktaydı. Kaynakçı bir sigara arası verdiğinde kaynak maskesini kaldırarak komik başını bana çevirdi. Onun yüzüne, o kadın, metres ona baksa neler görebileceğini düşünerek baktım, iyice baktım, hiçbir şeyi gözden kaçırmamacasına baktım. Demirin başka bir şeye, bir sese, bir kıvılcıma dönüşmesini birkaç saniye içinde ölümüne özledim. Yalvardım tuhaf adama, gürlütüsünü, gösterisini sürdürsün diye. İsteğimden memnun kaldı, maskeyi hemen geri taktı ve sigarası ağızında, sanatına döndü.

Hah! dedim, işte gerçek bir yüz. Kendisi görünmüyor, ne güzel. Ardındakini anlayamadıktan sonra yüzlere bakmışım ne fayda. Hem boşver, tuhaf bir şekilde aynı anda çilli ve esmer olabilmiş bu kadında, patronun metresinde, ne bu ateş sanatçısına, ne de bana bakacak göz yok. Şu ya da bu şekilde patronun hantal, donuk, ölü yüzünde bir şeyler buluyor. Belki de o yüzde saptadığı kendi hatalarına âşık! Benim görmediğim bir şey görüyor, aynılığın içinde bir fark, metalde bir sıcaklık, züppe bir çehrede belki de bir demet papatya görüyor ve kalın sesiyle... Kim bilir neler, ne güzel, uğruna yaşanacak şeyler diyor. Kardeşim, birbirine sarılmış iki insan, biri erkek, biri kadın. Hem de kadının müthiş güzel bir kafası, gözlerinin altındaki isyankâr tepeliklerde çilleri, öldürücü bir sesi var. Daha ne kurcalıyorsun! Ben böyle bakan bir kadın görmüş değilim; ne ayıkta ne rüyada! Kulağımın içinde metalin can çekişmesi, gözlerimi bir aralasan sanki kıyamet gelmiş, sarı canı yılanlar dolmuş havaya. Şu aklımdan geçenleri duyan da şey oldum sanır... Âşık. Ortada eksik bir şeyler var, makam arabasının ön koltuğunun cebinde cansız papatyalar var, yanı başımda ağızda sigarayla ölü metali inleyen bir divane adam var, kadınına sarılamayan bir erkek var, şu haldeyken benim düşündüğüme bak!

Delilikle ölülük arasında hayat. Karşımda kaynak maskeli bir deli, ötede aşağıda erkek maskeli bir ölü. Kafamın içinde eksilmiş, içi kazanmış bir kadın, kadının elleri tutmak, tutunmak, tırmalamak istiyor. Yapayalnız omuzlarım var benim, onlar da tutulmak, tutunulmak, tırmalanmak, kanatılmak istiyor. Kulağımda metal, havada kordan işaretlerin bir dili. Bana bir yangından bahsediyor. Yangının içindeki hayattan.

İçerisi ölü demir kokuyor. Başka hiçbir şey koklamıyor, bu yüzden yine sadece adıyla görüyorum olanları. Eğer harfleri kullanarak anlatmak gerekirse, gördüğüm bu şey Aşk.

DEĞİŞİYORUM

Tamer Sağır

Sadık Yalsızuçanlar için...

Mazeretim yok. Bütün yaptıklarımın cezasını çekiyorum ağır ağır ve yüzümü ıslatıyor hayat bir ayrılığı haklı çıkarmak ister gibi. Bulutu deldim; gözlerini doldurdum, bilinmedik hiçbir şey kalmadı avuçlarımda. Unutalım?

Bu kadar kolay değil diye yazacak kutsal kitaplara Hayyam. Ama âşığım dedim; güç bir kiyafete razıyım; yani tek ayaküstünde cinnete. Korkak mıyız? Bu şeytanları dillerinden tavana astılar. Ve o şeytanları...

Adım başı bir ayrılığa rastlamasaydım; mutfaktan çıkarken lirik açıklıklar görmeseydim ve yan odada namaz kılarken dizlerimi kırmasaydım şimdiye unutmuştum seninle geçen tarihimizi. Üst üste acıların gelmesini Allah'a yordular. Ama inandıkça eksildiğimi hissettim. Sonra kalktım kendime çay demledim, oturup olanları sakın kafayla düşünebileyim diye.

Aşkın masalsı yanını öğretmediler bana; küçükken oldu bu karnımdaki cehennem yaraları. Yıldızımın düşük olması ya da bir küstah güne uyanırkenki günün kahreden çekilmezliği de olabilir nedeni bırakıp gitmek için dinleri.

-Yalnızlığını anlıyorum. Yüzüne oturmuş kalmış ifadeleri; kimse sana sevdiğin için bolluk bereket içinde olacaksın demedi.

- İyi ama kuantumdan ne haber?

-Geç bunları. Kurtarılmış mahallelerde yaşanmaz din öğrendin. Yastığa başını koyunca ve şükrediyorken o gece tanrı seni ağlatmadığı için... İşte bütün kader bundan ibaret.

Ama ben böyle bilmem; utanır elleriyle sayfaları kazıyan hattatlar. Elindeki en ince kalemi oyarken dönmüş gözleri Kâtip Süleyman Efendi'nin bir şeytanı mürekkepte boğar gibi. Daha ne diyeyim; alıştık mı duygularımızı gizlemeye ne dersin. Hayat şah damarını soğutur metaforların; her şey o kadar sahi ki. Gözlerin acından buğulanır

-Adı ne güzelmiş oysa, almışmış önündeki aslan paylarına. Oturup bir ağızdan ayrılığa kaçalım dedim. Güneşi görmediğim günlerim oldu; bembeyaz bir masanın etrafında okunan mevlitten aldım payımı; çünkü o çay kokan kantinlerde herkes biraz olsun eskir. Eskidim.

-Soğuktan titreyen bir köpek gibi soluyorum hayata. Ayaklarımdan tutup çekmiş doktorlar cennetimde bir melekkem. Adımı okuyana kadar bir sınıfta ilk öğretmen; sandım ki biraz yaşar giderim sonra hayattan.

Ama yok dediler; daha yolun başındasın, yukarıya bak.

Üstüme yağın delilleri, acısını çıkartan peygamberleri ve inananları gördüm.

Kırılmış bir dişin yerde kanayışını... Ortalama bütün zekâlar biliyor ki dizlerimden aşağısı aşk yanığı. Süleymaniye'ye gide gele oldu bu kahramanlıklar. Gözü dönmüş bir hayranlığa da razıydı koşar adım ışığa koşanlar. Teselli bulacağı kucaklara sığınan ve yarım ağızlarıyla sevaplarına kal diyenlere bakarken utandım. Kuyusundan şimdi çıkar Yusuf ve anlatır evrenin paralel devinimini; kuantumdan arta kalan İslam şehitleri!

-Dumanı üstünde tüten bir ocağa benziyor yüzün. Ne sıcak. Ne kadar çok kan ve kan...

-Sus söyleme. Delirmişti meleklerim aynadan kendime bakarken. Nasıl bir ayrılıksa bu bütün günlerin üstünü karaladım yarım aklımla. Ve kadife keseler diktim bıraktım hiç kimsenin geçmediği yol ortalarına.

Ama böyleymiş tanrı. Sakın suç ortağımı yeryüzünde arama. Sen kendini bilir bir kafiyesin yeryüzünde; ağır aksak

bir hikâyeye karışsın ve binip gider bütün şeytanlar at arabalarına. İyi ya sen kimsenin ayağına nal olmazsın; Müslümansın.

Çok üşüdüm gülmeli. Utandım ayrıcalığımdan ve ne kadar küçük bir ayrıntıyı ki toz gibi uçtum boşluğa. Yükseldim... Daha da yükseldim. Kopup gittim kanatlarımdan.

Yukarıya bak:

Bütün acına şükrettirecek bir ışık gülümsüyor.

Yenimahalle-Ankara, Nisan 2010

BÜYÜK ÂDEM KÜÇÜK HAVVA

Ahmet Yılmaz

—Baban gelmiş!

Babamın, zehirlenmesi nedeniyle apar topar kaldırıldığı hastaneden tez zamanda taburcu olup eve dönmesi, herhalde Ayşe için önemli bir haberdirdi, kendi babasıyla arası açıldı, her gece içki evinden sarhoş dönüp karısını öldüresiye döven bir adamdan söz ediyoruz; onu en çok uyurken seviyorum, diyordu.

Görünüşte şirin bir babaya sahip sayılırdım (Sahip olmak... Kim kime sahip olmuş ki, olabilir ki?) Kırçıl saçları, her dem kirli sakalıyla, konu komşunun 'beyzade' diye takıldığı, önceki yaşamında bir toprak ağası olduğundan kuşkulandığım, yumuşak yüzlü bir işçi emeklisiydi; ama sınıf bilincine uzak, sapına kadar günoğlu... Bir komşu kızının *ünlülerden* en çok Ermeni Patriği Mutafyan'a benzettiği babam, bir gün *Agos* gazetesi alıp eve getirsem, acaba buram buram komşu toprağı tüten kokusuna yabancılık çeker miydi? Yoksa, adı Hrant Dink'le özdeşleşmiş bu gazeteye; öteki liberal gazetelere yaptığı gibi üstten kuşkulu bir bakış atar da içinden yarım yamalak bir lahavle mi çekerdi; denemekte yarar var. Gündelik siyasetle işi olmazdı, yeniyetmelerin ressam sandıkları tonton amcanın vaktiyle bizi karanlıktan kurtarmış kuvvetli bir paşa olduğunu bilmekle övünürdü. Sokağa çıkamazlarmış, asker gelmiş de memleket gülbahçesine dönmüş; İsparta'nın ekonomisi canlanmış. Mış.

Ayşe'nin gözlerinde devinen mavi kuşa bakıyorum. 20'sinde ya var ya yok. Melek olmakla kadın olmak arasında bir seçimde bulunmayı düşünmüyor, ekose eteği diz üstüne çıkmayanlardan, cinsellikle sapıklık onun gözünde bir; ne zaman öpmek için dudaklarına eğilsem tepeden tırnağa telaş, ardından bende asma yaprağı.

Israrla babamı görme isteğinin nedenini aklım almıyor. Sadece bir kez karşılaştılar, ta geçen yıl, ağabey gibi davranmışım kızcağıza ilkin, çalıştığım okulda beni ziyaret etmiş, okumamı istediği şiirleriyle denemelerini uzatırken ellerinin boncuk boncuk terlediği gözümde kaçmamıştı. Neden sonra anlayacaktım 'esmerim' diye seslendiği meçhul sevgilinin ben olduğumu; önce şaşkınlıktan küçük dilimi yutacak, sonra üzüm üzüm üzülecek ve en sonunda süzüm süzüm süzülecektim. Onu bir gün evime çağırıp ailemle tanıştırmış, odamı gezdirmiş, dört duvara yayılan binlerce kitabıma kayıtsız kalmasını içime sindirememiştim. En azından, 'ay, ne çok kitabın varmış!' diye çığlık atmalıydı, ne bileyim, 'bunların hepsini okudun mu?' sorusuna bile razıydım. Yanakları iki kızarmış elma, beğeneceğini umduğum çilekli yaş pastadan yalnızca bir dilim yiyip vişne suyunuysa bir dikişte bitirivermişti. Sorularımıza kaçamak

OYUN

Muzaffer Kale

‘Bana yalan söylemek zorunda hissetme kendini,’ dedi kadın; ‘ama ille de söylemek istersen bu hoşuma gider.’

‘Gerçekten mi,’ diye sordu adam, alnını kırıştırdı, sesi buruşmuş gibiydi.

‘Yalandan mı?’

‘Evet, güzel bir yalandan...’

Biraz üşümüş gibiydi kadın. Şalını boynuna sardı.

‘Sende sarı yedili var mı,’ dedi.

‘Kırmızı var’ dedi adam. ‘Sana verebilirim, hiçbir işime yaramıyor.’

Kadın dudak büktü:

‘İkimizin de işine yaramayan bir kırmızı yedili...’ ‘Önceki elde olsaydı...’

Eller tutsa, mesele yok zaten, diye düşündü adam. Ne düşündüğünü anında unuttu.

Günlük güneşlikti ikindi. Birikmiş mart karının üstünden kayıp gidiyordu güneş. Kadın ekledi: ‘Eğer sen, gerçekten bir şey oynayacaksan...’

Adam yutkundu: ‘Seninle oynadığım bütün oyunlarda kaybediyorum.’

‘Ben de,’ dedi kadın, ‘ben de aynı şeyi düşünüyorum. Tıpatıp aynı.’

‘Taş gelmiyor seninle oynarken.’

‘Bütün taşlar bana geliyor,’ dedi adam. Güldü.

‘O zaman, işte ...’ dedi kadın, ‘içinden gelen bir şeyler söyle, ben de kurtulayım sen de...’

‘Tamam,’ dedi adam:

‘Benim elimde sarı yedili var!’

‘At o zaman!’ dedi kadın.

Işık kayması gibi bir şey oldu.

‘Dur bakalım, dedi adam, sanırım dışarı dönüyorum.’

Ortaya yeşil ikili attı.

Yeşil ikiliyle taşlarını açtı kadın.

Işık kayması gibi bir şey yine oldu. Karlarda belki... ilerideki çam ağaçlarıyla kaplı tepenin üstünde bir pencere camı... hızla gelip geçen düşüncenin kenarları... kadının gözlüğünün çerçevesi... gökyüzündeki damarların birinde takla atan kanın parlayışı...

Bazen olur böyle.

HIDRELLEZ ATEŞİ

Türkan Çelik

Rüzgârın esmediği, yağmurun düşmediği güzel bir, Mayıs gecesiydi.

Gençler, kime ait olduğu bilinmeyen arsanın ortasında yaktıkları ateşin etrafında toplanmışlardı. Darbukaya eşlik edip, şarkı söylüyor, elleriyle tempo tutuyor, sırasıyla ateşin üzerinden atlayarak, bedenlerinin alevler arasında yitmesine aldırmadan, bağırış çağırış eğleniyorlardı.

Kızlar ateşin üzerinden her atladıklarında koro halinde sayıyorlardı.

“Biiiiiiiiiiii” atladıktan sonra ateşin etrafında yarım tur atıp, ileriye gidiyor; yüksekliği boylarını aşan alevlerin arasından geçebilecek hızla koşup;

“İkiiiiiiiiiiii” diyerek üçüncü atlayışa hazırlanıyorlardı. Atlarken de dilek tutmayı unutmuyorlardı.

Yoldan geçenler dahi kendilerini tutamayıp bir kezliğine de olsa ateşten atlayıp geçiyorlardı.

Küçükler, büyüklerinin çocuklaşmalarına öyle sevinmişlerdi ki onları eğlendirmek istercesine sürekli yakılacak malzeme taşıyorlardı.

Seyfullah, arka sokakta parlayan ateşi gördüğü an “Eyvah!” deyip attı kendini dışarıya. Önce geniş bahçe içindeki evi dolaştı. Söylendi, nasıl unuttun bu günü akılsız deyip azarladı kendini...

Her sokağa dalıyor, küçüklü büyüklü yakılmış ateşlere şöyle bir bakıyor, daha sonra da bir başka sokakta yanan ateşe yöneliyordu. Kaygıyla koşup her ateşi kontrol etmekten kan ter içinde kalmıştı.

Boş arsada şenliklerini sürdüren gençler, ateşi besleyen küçükleri ellerinden tutarak, ateşten atlıyorlardı. Sıra bir kıza gelmişti. “Senin saçların uzun, annen toplayıp bağlasın öyle gel” denilince, küçük kız evine yöneldi. Diğerleri sırayla atlamayı sürdürdüler. Erkek çocuklardan birinin saç uçlarının yanması üzerine “Alevlerin küçülmesini bekleyeceksin!” talimatı hep bir ağızdan verildi. Cesaretlerini, sevinçlerini ümitlerini birleştirip, hızlanıyorlar, rüzgâr olup geçiyorlardı ateşin üzerinden.

Hiç beklenilmeyen bir anda, tız bir çılgılık, birbirine karışmış sesleri bıçak gibi kesti.

Arsada yaşam bir an durdu. Salt gür ateşten çıkan çatırtılar bozuyordu sessizliği.

Ateşi beslemek için ellerinde, kucaklarında odun parçalarıyla, karton kolilerle koşuşturan çocuklar korkulu bakışlarıyla oldukları yere çakılıp kalmışlardı.

Vahşi varlıkları çağırıştıran çılgılların ardı arkası kesilmiyordu.

Gençlerin, neşeli hallerinin yerini endişe almıştı. Şaşkın bakıyorlar, sesin geldiği yerde ne oluyor anlamaya çalışıyorlardı. Ateş öylesine etkisi altına almıştı ki onları, birçoğunun aklından geçen ilk şey; birinin alevlerden feci şekilde yaralanmış olma olasılığıydı. Kendi ateşlerinin başında böylesi bir kaza yaşanmadığına göre, diğer sokaklarda bir şey mi oldu diye düşündüler.

Neden sonra, kıvrık saçları kirden keçeleşmiş, yer yer yırtılmış giysileri salkım saçak, elleri yüzü kir içindeki kadını ayırımsadılar.

Korkunç çılgılların etkisi bilinçsizce ateşin bir yanında toplanmalarına neden olmuştu.

Bacaklarını yanlara açmış, ellerini karın bölgesinin biraz aşağısında pençeletirmiş, ateşin etrafındakilere her an saldıracakmış gibi bakan kadın, keskin çılgıllarını sürdürüyordu.

İçe göçmüş dudakları, öne çıkmış alt çenesi, karanlık ağzı, görüntüsünü daha da korkunçlaştırıyordu.

Neden böyle davrandığını anlamadıkları kadını ayırımsadıktan sonra yaşadıkları şaşkınlığın etkisi geçti; nasıl olsa çekip gider düşüncesiyle tekrar ateşin etrafını sarmaya niyetlendiler. Darbuka ile alkışların buluşması gerçekleşecekti ki kadın, yine çılgılığı bastı.

“Ohooooo bize bu gece eğlenmek haram!”

“Birisi şunu buradan götürsün!”

“Evet yaaaa, yok mu bizi kurtaracak biri?” yakınmaları art arda sıralandı.

Ne kendisi için söylenenlerin, ne de üzerindeki bakışların ayırımında olmadan çılgınlıklarını yükselterek geriye döndü, kadın. Ateşten biraz uzakta, arsanın kıyısında bulunan moloz yığınının doğru bir panter çevikliğiyle fırladı. Molozların içinden iri bir briket parçasını kapıldığı gibi ateşe yöneldi, hızla fırlattı. Briket parçası ateşin tam ortasına düştü, dalgalanan alevlerden kıvılcımlar yükseldi.

“Hey ne oluyor, çocukları koruyun! Nereden çıktı, kim bu kadın?”

“Buralardan değil, ilk kez görüyorum.”

“Ben tanıyorum, okulun arkasındaki sokaklardan birinde yaşıyor”

Her kafadan bir ses çıkıyor, keyifleri kaçtığından homurdanıyorlardı.

Yine moloz yığınının yöneldi, öylesine süratliydi ki... Bir daha, bir daha... Onun çevikliğine şaşırmanın yanı sıra, kurtulmanın çarelerini arıyorlardı. Erkeklerden birkaçı, engel olabilmek için taşların menzilinın dışında kalmaya özen göstererek, geniş açıdan koşup, saldırganı yakalamaya çalıştılar.

O, ise, bağırmasını sürdürerek, iri tuğla parçasını pençesiyle kavramış ateşe doğru hızla koşuyordu.

Kızlar, küçük çocukları arkalarına sakladılar. Atılan parçalar ateşin ortasına düşüp düşüp kıvılcımlar yaratıyor, yükselen kıvılcımlar dans ederek kayboluyordu.

Gençlerden ikisi kadını yakalamak üzereydiler ki uzun bir düdük öttürüldü. Düdük sesi yaklaşınca mahallenin bekçisi Seyfullah Efendi de göründü.

“Aman gözünü seveyim Seyfullah Bekçi, gel kurtar bizi!”

“Tamam tamam, bana bırakın, hadi ateşinizin başına dönün!”

Gençler, “Oleeyyyy, yaşa sen Seyfullah Bekçi” sesleriyle, bekçiye alkışlarla teşekkür ettiler.

Seyfullah, briket, tuğla, taş parçaları taşıyıp ateşi söndürmeye çalışmaktan bitkin düşmüş kadına elini uzattı.

“Leyli, gel hadi gidelim buradan.”

Tanıdık bir ses gelse de bu azap bitse diye beklemektedir gibi söz dinledi, başını eğdi, bekçinin yüzüne bakmadan küçük adımlarla ilerledi, kadın.

Yanmakta olan ateşi söndürmek istercesine, iki elini kenetleyip, sıkıca bağrına bastı.

Bekçi Seyfullah, omuzlarından tuttu, yön vererek yürütmesine yardım etti.

Geride kalanlar, az önce yaşananları unutmuşlardı. Darbuka eşliğinde söylemeye başladıkları şarkılarla, ateşin üzerinden atlamalarla eğlencelerine kaldıkları yerden devam ettiler.

Onu durdurmaya çalışan gençler, az önce vahşice taş yağdıran kadından eser kalmamış olduğunu gördüklerinde; “Nasıl ani bir değişim bu yaa, harbiden deli!” söylemleriyle ateşin başına döndüler.

Yorgun bedeni terlemişti. Dayanılmaz kokuyordu. Bağırılmaktan, dişsiz ağzının etrafı salyalarıyla ıslanmıştı. Göğsünden hırıltıyı andıran derin solumalar duyuluyordu. Ellerini göğsünde birleştirdiğinden yalpalayarak yürüyordu.

Seyfullah, bacaklarının kesikliğine, nefes nefese halini unutup, kedere boğuldu.

Görmemeye, başını onun yaşam alanına çevirmemeye çalışıyordu. Onu görmek, nerede olduğunu bilememek, bu hallerine tanık olmak, bırakıp gidememek karmaşası beynini kemiriyordu.

Ne çok uzaklaşmıştı bu kez evinden.

Ara sokakların çoğunda küçüklü büyüklü ateşler etrafında eğlenceler sürmekteydi.

Ateş yakılmamış sokakları seçerek, evlerinin önüne gelmişlerdi.

Leyli, bahçe girişine geldiğinde bekçinin ellerinden sıyrıldı. Koştur, kayboldu duvarları yıkık, dökük evinde.

Seyfullah, yıkık bahçe duvarının üzerine oturdu. Bir sigara çıkardı gömlek cebinden. Çakmağın çıkaracağı alevin korkusundan yakmadan kulak arkası yaptı.

Eski yapım evine baktı. Karanlık bir bulut kapladı yüzünü.

Balkonda muşamba koltukta oturuyor, öğlen sonrası güneşini duyumsuyordu. Kahvaltısını yapmış, kahvehaneye gitmeden önce çökmüştü güzel günün önüne.

“Günaydın Seyfullah ağbi!”

“Sebile ablaaaa, huuuu” sözleri kulaklarında çınladı.

“Fırına kadar gidiyorum, Bedri’yle Niyazi koyun koyuna uyuyorlar. Bakarak olun siz kapıya emi. Niyazi derin uyur, çocuk uyanır da beni aranırsa...”

Holde ayakkabılarını silmekte olan etine dolgun, açık tenli karısı, adını ilk duyduğunda balkona gelmişti.

“Tamam, bakarız biz, git sen al ekmeğini. Çektin mi kapıyı?”

“Çektim çektim. Ocakta yemeğim de var. Pencereler, arka kapı hepsi kapalı. Kilitledim ön kapıyı ya ondan seslendim size.”

“Bedri uyanık olsaydı keşke, özledik dünden bu güne”

“Uyanınca getiririm merak etme sen.”

Niyazi, o hafta gece vardiyasındaydı. Saat üçü bulmadan da uyanmazdı. Dikkat isterdi işi, uykusuz kalmamaya özen gösterirdi. Saygılı, çalışkan, evine, ailesine bağlı biriydi. İplik fabrikasında çalışırdı. Gündüz çalışmanın ne demek olduğunu bilmeyen Seyfullah’la, geceliklerinin denk düştüğü haftanın, gündüzlerini birlikte geçirirlerdi. Ailece, kahvaltı ettikleri de olurdu, pikniğe gittikleri de...

Niyazi’nin, “Ağabey, yurttan güzel bir kız gördüm, aklımı başımdan aldı” dediği günü anımsadı.

“Sahi mi söylüyorsun Niyazi. Tanıştın mı, söyleyebildin mi beğendiğini?”

“Hayır, yurda yaklaştırmıyorlar ki nasıl söyleyeyim. Senden saklayacak değilim; yurt etrafında çok gezerdim, beğendiğim bir kız olursa oradan almak, benim gibi kimsesiz birini mutlu etmek istedim hep” acı yüklü gülümsemesiyle,

“Çekirdeksiz üzüm anlayacağım... Servisten inerken gördüm. Tesadüf bu ya arabadan iner inmez, bana doğru baktı. Öylesine çevirmişti başını yola doğru. Benim dikkatle baktığımı görünce yine baktı. Göz göze geldik. Göz göze gelmemiz onu nasıl etkiledi bilemem ama beni bitirdi. Güvenlik görevlisinin kulübesinin önünde durmuştu servis arabası. Güvenlik görevlisi, ısrarlı bakışımı görünce, bana doğru yöneldi. Onun gelişini görünce uzaklaştım hemen oradan. Vardiyam değişinceye kadar, sonraki günlerde de gittim. Bu defa servisin geldiği yönde bekliyordum. Beni fark etmişti. Onu görmek için beklediğimi anlamıştı. Üçüncü gün el salladım, karşılık vermedi ama servis geçip bahçe içerisine girinceye kadar gözlerini benden ayırmadı. O günden bu güne aklım onda. Gecemi gündüzümü doldurdu. İşimi, uykumu sevdiirdi.” Sözleri bittiği halde gülümsemesi sürmekte olan, aşkın yeğnilediği Niyazi’nin, o günlerde dinlediği şarkılar, mırıldandığı türküler, çevreye artan ilgisi canlandı usunda. Hele Kerim’i işittiğinde gösterdiği çocukça sevincin gözlerinden akışımı hiç unutmamıştı. Ellerine sarılmış:

“Aman ağbi, ne diyorsun, Hızır gibi yetiştin yine, ben nasıl ederim, ne yaparım da ismini dahi bilmediğim sevdiğime ulaşabilirim diye kıvranıp duruyordum. Bana ne büyük bir müjde verdiğini biliyorsun değil mi? Ah bizi kavuşturu, ah bir görüselim, bir söz alayım, dile benden ne dilersem...”

Onun sevincini, yaşantısının anlam kazandığını görmek eşyle kendisini yeterince mutlu etmişti. Kardeş gibi, evlat gibiydi Niyazi.

Yurt görevlisi Kerim, arkadaşıydı bekçinin. Yurtta müdür yardımcılardan sonra o gelirdi. Aynı mahallede oturmuyordu. Bu nedenle de sık görüşmezlerdi.

İlkokulu aynı okulda okumuşlardı. Kerimler, okul bittikten sonra taşınmışlardı. Mesaisinin bittiği bir sabah evine dönerken, yolda karşılaşmışlardı. İlk bakışta birbirlerini tanıyamamışlar Kerim, topallayarak ilerlemesini sürdürünce; Seyfullah, arkasından gitmiş “Hemşerim, senin adın Kerim mi?”, sorusunu sormaktan alamamıştı kendini.

Şaşırarak geri dönen Kerim’in, “Nereden bildin adımı?” sorusuyla yüz yüze geldiklerinde, dikkatli bakışmışlar kucaklaşmışlardı. Yıllardan sonraki bu karşılaşmalarından sonra da Bekçi arada bir yanına uğrar, bir fincan kahvesini içerdi.

Bekçi, kardeşi gibi gördüğü Niyazi’nin duygularını iletmiş, kızla konuşmalarını sağlamasını rica etmişti. Kerim;

“Kızın yaşı küçük, on sekizine iki yıl var daha “ dediğinde de:

“Canım, yaşının dolmasını beklerler, sen bir aracı olsan da konuşsalar. Belki kız beğenmeyecek bizimkini!” o günlerde yapılan konuşmalar, tanıştırmalar üşüştü beynine...

Eli sigarasına gitti, tuttu kendini...

Fırına doğru ilerlemeye başlayan Leyla’nın, gencecik bedeniyle süzülüp yürüyüşü, gözlerinin önünde canlandı, iki yaşındaki oğlu Bedri, Leyla’ya ‘Leyli’ derdi. Çocuğun annesine böyle seslenişini hepsini güldürmüş, ilk duydukları andan itibaren de dillerine dolanmıştı.

Fırın evlerinin yüz metre ilerisindeydi. Gidişinin üzerinden epey geçmişti. Balkondan ayrılmamıştı Sebile. Kocasının ayakkabalarını ayağının önüne bırakmış, Leyla’nın evinin kapısına gözlerini dikmiş beklemekteydi.

Seyfullah, ayakkabalarını ayağına geçirmiş bakınıyordu. Çocuksuz yuvalarına canlılık veren bu güzel aileyi çok seviyorlardı.

“Oyalandı bak, ‘ocakta yemeğim var’ dememiş miydi?”

“Öyle demişti.”

“Bey, bu kızın...”

Dayanılmaz isteğine yenildi, kulağının arkasından aldı sigarasını, kendi evine doğru yürüdü. Basamakların altında çakmağın alevini sol elini siper ederek gizledi, sigarasının ucunu alevle iyice yaklaştırarak derin bir nefes çekti. Niyazi karşısında gibiydi.

“Yalnızlık” derdi.

“Yalnızlık, ne yemek yaptırıyor, ne börek...” Gülerdi ardından söylediklerine...

“Canım, yemek dedikse, hazır çorbayla salata, arada bir bol sucuklu yumurta... Börek çörek arama. Caaanım boyoz neyime yetmez!”

Sabah vardiyalarında; kahvaltısı, kahvehanede yediği boyoz ile haşlanmış yumurta yanında sıcak çay idi.

“Bayılıyor bu boyozla yumurtaya” onun söylemedi.

İkinci vardiyasında; öğleye doğru uyanır, İsmail Usta’nın kelle paçasından mutlaka içmeye çalışırdı. İsmail Usta ona; “Saat biri geçirirsen, çorba arama!” derdi. Mahallenin en genç bekâriydi. Kendini çok sevdirmişti. Gece vardiyasından dönünce, işyerinde ne yediyse onunla kalırdı. Gün içinde ne vakit uyanırsa kafasına göre takılırdı. Her hafta değişen çalışma saatleri, düzgün yaşamasını engellemezdi.

Sorumluluk duygusu nasıl çivilediyse Seyfullah’ı maziye, öyle çivilenmişti taş duvarın üzerine. Dalgın düşüncelerinin arasında, uykuların en tatlı derinliğinde, gölgelerinin sessizliğinde işe koyulan hırsızları anımsadı.

Bu gece şenlik var sokaklarda, bana ihtiyaç yok, diyecekti ki genelde seher vaktini kolladıkları düşüncesi zihninde belirdi.

Bir hıdrellez akşamında, balkonda rakı içtikleri günü anımsadı yine. Niyazi kadehini tokuşturduktan sonra;

“Eğlencesine söyleyecek sözüm yok ama şu yaptıklarına aklım ermiyor.”

“Aklının ermediği ne ki?”

“Abi, genç kızlar, bir arkadaşları eşliğinde, yedi evin bahçe çeşmesini açar, açarken evlenmek dileklerini musluktan akan suya söylerler. Arkadaşları da, arkasından çeşmeyi kapatır.”

“Ne güzel işte. Yedi çeşmeli bahçe aramanın, o bahçelere sahiplerinden habersiz girmenin heyecanını düşünsene... Böylesi tatlı anıyı biriktirmek her insana kismet olmaz.”

“Yakalansalar, azarlansalar anıları kararmaz mı?”

“Canım Niyazi, senin de söylediğin laf mı şimdi? Bu mahalleden kim, genç kızların dileğine gölge düşürür?”

“Orası öyle, görmezden gelirler üstelik.”

“Anneler, ablalar, çocuklar bile, dileklerini; birer kâğıda yazar, birbirlerine görünmeden kırmızı gül ağacının dibine gömerler. Bahçesinde gül ağacı olmayanlar az mı girerler komşu bahçelerine? O dilekleri göreceklarını umdukları Hızır ile İlyas’ tan önce gören çok olmuştur. Olacağından değil, oyalanmak işte. Avuntu. Bir şeylerle yaşama tutunma.”

“Biliyorum, yine de anlamsız geliyor”

“İnanmam böyle şeylere ama karşı da çıkmam. Eğleniyorlar ne güzel. Hem hiç niye dileğim olmadı deyip de ağlayan sızlayan gördün mü?”

“Geç bunları. Hadi cam cama. Çin çin...”

“Sabah gün doğmadan yine kimselere görünmeksizin, gömülerini çıkarır gün içerisinde iskeleye, oradan da pikniğe...” derken başı önünde sayıklar gibi halini yaşadı yeniden.

Seyfullah, çocukları olmasını çok isteyen karısının da böylesi dileyişlerde bulunduğunu bildiğinden, her iki yakadan karşıya gitmek üzere hareket eden vapurların; ilk seferlerinden akşamın geç saatlerine değin, içinde dilekler yazılı kâğıtların denize atılmasıyla, hıdrellez mucizesinin gerçekleşmesinin bir dahaki 5 Mayıs gününe değin beklenildiğini, dahası; denizden geçilerek atılmışsa dilekler, kara yoluyla dönüldüğünü bilirdi. Dileklerini denizden geçmeyip, kıyısından utana sıkıla atanlar, kıyı kaldırımına resimler çizenlerin, azımsanmayacak denli çok olduğunu Sebile her dönüşünde anlatırdı. Nöbetten dönünce Seyfullah içeri, Sebile dışarı, kimi termosta çay, kimi poğaçaya, gevrek ‘Kahvaltıyı vapurda yaparız ‘ der giderdi...

Tedavi için gittikleri doktorun;

“Üzgünüm, aramayın boşuna, çocuğunuzun olması olanaksız” sözlerinden sonra günlerce ağlamış, Bedri doğuncaya değin karalar bağlamış Sebile’yi anımsaması da bir başka yarasının kabuğunu kaldırmıştı bekçinin.

“Şiir gibi konuştun Niyazi” demişti.

“Yalnız insanın evi de yüreği de buz keser. Ateş olsa bana mısın demez, o buzu, ancak yârinin sıcak nefesi çözer...” sözleri üzerine.

“Canım kardeşim. Az kaldı, iki aydan az.” Yeniden çin çin sesi...

Kafasını uzattı, kulak kabarttı; Leyli’den ses seda yoktu.

Kerim, arkadaşının ricasını geri çevirmemiş, ona duyduğu güvenle bir görüşme ayarlamıştı.

Leyla da Niyazi’yi ilk görüşte beğendiğini gizlememişti. Karşılıklı parıldayan zümrüt yeşili gözleri, sözleşmelerini

yüreklere mühürlemişti. Utancından yanakları al al olmuştu. İki yıl boyunca, Niyazi fazla mesaileri kaçırmamış, düğün için para biriktirmeye başlamıştı. Yurttan bir söz işitmek için de tek başına oralarda dolaşmamıştı. Nikahtan sonra mahalleli ile birlikte kocaman bir aile arası düğün yapmışlardı... Aynı yıl doğan oğulları da onlardan aldığı yeşil gözleri, altın sarısı saçlarıyla büyüdüğünde bir içim su olacaktı.

Bedri'nin de gözlerinin önüne gelmesiyle bekçinin yüreği dağıldı.

Karısının yarım kalan tümcesi yine kulaklarında çınladı.
"Bu kız..."

Bekçi Seyfullah, çok kez naklini başka bir şehre aldırıp gitmeyi istemiş, kolaylıkla söylenmiş "Bir şey olmaz" sözünün ne büyük acılar yarattığı düşüncesi elini kolunu bağlamıştı.

Darbuka, müzik sesleri yerini gecenin derin sessizliğine bırakıyordu. Yine bir sigara yakmak istedi. Sigara paketini aranırken, ceketini giymemiş olduğunu ayımsadı. Serinleyen hava, terli bedenini dal gibi kurutmuştu.

Kafasını evine doğru çevirdiğinde; bakışı o yere, evinin biraz ilerisindeki Leyla'nın aklını bıraktığı çizgiye kilitlendi.

Leyli'nin ekmeği fırlatışını, terliğinin ayağından çıkışını, çığlıkları, karısını, mahallelinin bağırışlarını...

Bir anda ateş topuna dönen evi, evine girmek için direnen, kendini yerlere atan, yeniden kalkıp bahçenin taş duvarlarını tırmalayan, kafasını duvarlara vuran Leyli'yi...

Ellerinden Leyli'yi tutmaya çalışmaktan başka bir şey gelmeyişi, her şeyi, ama her şeyi gözlerinden akan yaşlarla yıkayıp, yaşanmamış kılmayı istedi.

Tüyleri diken diken oldu. Sırtının ortasından başlayan ürperme kafasına doğru yürüyüp, saçlarının diplerine yayıldı...

Sirenler, itfaiyenin gelişi, ambulans sesinin Leyli'nin acı çığlıklarını yutuşu...

Ne dayanılmaz, ne büyük acı yaşamışlardı. Yine bir ürperti sardı bekçinin bedenini. Gün ağarmak üzereydi.

Bu kez sırtını viran eve dönerek yaktı sigarasını. Tekrar dönüp baktı Leyli'nin, taş duvarını öptüğü, yanık tuğlasını kucakladığı evine. Kapısız yanık evin, is kokuları sigara dumanıyla birleşti, ciğerlerini doldurdu.

Kaç kez denediğini, çırpınmalarına, kaçıp bağırmalarına dayanmadığını bunca zaman yaşadığı yaşattığı çaresizliği düşündü...

Derince içini çekip, her gün iş dönüşünde yaptığı görevini yerine getirmek üzere, kahvaltılık bir şeyler almaya gitti.

Sebile sağlığında Leyli'yle ilgilenir, yemeğini yedirir, banyosunu yaptırır, üstünü başını değiştirirdi.

Bekçi Seyfullah, kendi ne yerse ona da bırakır, gün içinde, çevre esnafının insafına olan güvencinden, aç kalır kaygısı duymazdı.

Elinde yiyeceklerle döndüğünde; ne olursa olsun, gönüllü olmazsa da zorla bakımevine bırakacağını kesin kararını vermişti.

Onun çıldırmış hallerini kaldıramıyordu her gün sorularla, hayıflanmalarla dağlanan yüreği...

Taş duvarın önüne geldiğinde, Leyli'yi, evinin girişinde gölge gibi dururken gördü. Önceki karşılaşmalarında içeri seğirten Leyli, bu kez duvara sürünerek ilerledi, parlayan ilk

ışıkların altında dikeldi. Bu davranışlarını iyiye yorup, artık beklemenin boşunalığını mı kavradı düşüncesi aydınlattı yüzünü.

Elindekileri vermek üzereyken, yavaşça kolundan tuttu. Kaçacağını, öfkeleneceğini beklerken tepkisizliğinden cesaret aldı. Ellerini göğsünde kilitlememişti. Küçük adımlarla yanında ilerliyordu.

Seyfullah, onu, sabaha değin gözünü ayırmadığı, aklını bıraktığı yer olarak gözüne kestirdiği çizgiye getirdi. Burada yitirdiğini, burada bul dileğini usundan gizleyerek söyledi.

Çizgiyi birlikte geçtiler. İki eliyle omuzlarından hafifçe tuttuğu Leyla'nın yorgun umutsuz gözlerine içi kıyılarak baktı. Kendinden on beş yaş küçük güzeller güzelinin, yetmişlik görüntüsü karşısında bir kez daha kahroldu. Bedeninin her zerresinde pişmanlığın acısı dolaşıyordu.

Karısının, o gün boğazında düğümlenen, daha sonraki günlerde de; Nereden geldiyse, tam da o an aklıma gelmişti, onun öyle gidişi, geç kalması, bir felaket yaşayacağımız içime doğmuştu sanki. Elim kolum bağlanmıştı, kapısının eşliğinden ayıramıyordum gözlerimi. Bey, bu kızın, ocağı tüpe bağlayan hortumu değişmiş miydi, açık bıraktığı halde, ne diye bu kadar oyalandı? diyecektim ki" dedikten sonra hıçkırıklarla sürdürdüğü; "O kör olası hortum o anda aklıma gelerek koş ocağı kapat demiş de anlayamamışım" dile getirmeleri, keşke gitseydim, keşke baksaydım dövünmeleri; keşke ocağı aldığı gün, "Hortumu yarın getirelim" dediklerinde; "Akşam yemeğini pişirmeye hazırlamıştım kendimi" sözünden etkilenmeseydin, acımasaydın, a Seyfullah, kısa hortumlu başlığı ocağa bağlayıp, bu günlük bunu kullan, bir gün kullanmakla bir şey olmaz demeseydin..."pişmanlıklarını dillendirmesinin çağrışımlarıyla kendini bıraktı.

"Ahhh Leyla, keşke 'Bir şey olmaz' demeseydim. Bir geceliğine takılan hortumun, üç yıl ihmal edileceğini hesap etmeliydim" diyebilirdi.

Ağlıyorlardı...

Leyla'nın bunca yıl kuru bakan gözleri ilk kez ıslanmıştı.

Başını Seyfullah abisinin sağ omzuna dayamıştı.

Vicdanında tutsak adam, biraz olsun rahatlamıştı. Leyla'nın aklını bıraktığını düşündüğü yeri arkalarında bırakarak parlayan güneşe doğru yürüdüler.

"Bu kez sözümü dinleyeceksin. İkimiz için de en iyisi bu..." Emekli olmadan onu emin ellere bırakacağı umudunun belirmesi biraz olsun içini serinletmişti.

Bekçi, böyle olacağını bilseydim, ateşler yakılırken bağırtılarını ilk işittiğim o gün, onu engellemezdim, dün gece yaşadığım önceden yaşardı, belki de bu sefilliği bunca yıl çekmez, tedavi olabilirdi düşüncesiyle avunmaya çalıştığında aklında aniden beliren yıkıcı bir düşüncenin sarsıntısını yaşadı.

İyilik yaptığımı sanarak, hep kötülük mü ediyorum açmazına düştü yeniden...

Akatalpa Öykü, *bu 11. sayısıyla yayımına son veriyor.*
Anısını Akatalpa içinde yaşatmak amacımız olsun.

Yayın Yönetmeni	: Ramis Dara (Mollagürani Mah. Teker Sok. No: 8, Zemin Kat, Osmangazi-BURSA).	E- Posta	: akatalpa@hotmail.com
Danışman	: Nahit Kayabaşı, Gültekin Emre, Serdar Ünver.	Katkı Payı (Akatalpa için)	: 25 TL
Koordinatör	: Yalçın Oğuz (Bursa Edebiyat Kültür [BEK] Derneği Adına).	Posta Çeki	: Ramis Dara adına açılmış 6025702 numaralı hesap
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü	: Tülay Elal Muş (Barış Mah. Adalet Sok. Adaletkent Sitesi H Bl. D: 3 Nilüfer – BURSA)	Banka hesabı	: Ramis Dara adına Finansbank Fomara Şubesindeki 21329696 numaralı hesap
Yazışma Adresi	: Ramis Dara PK 68 16361 Ulucami – BURSA	Baskı	: Akın Erim Mat. Hocalızâde Cad. Setbaş – Bursa
		Yayın Türü	: Yaygın süreli yayın. ISSN 1305 – 7685

